

FRANCESC VILLÀ

1979, la democràcia a casa

Va ser molt llarg el període de dictadura viscut en aquest país. Quaranta anys de foscor democràtica pesen molt i viciem l'aire de tal manera que els hàbits dels ciutadans queden malmesos però no anul·lats del tot. Sempre hi hagué veus disconformes i actituds compromeses arreu, a tots els pobles i ciutats de Catalunya. Molts pagaren amb la vida o la presó aquest atreviment, d'altres foren represaliats més subtilment. Morta la bèstia, el gruix de la població respirà a fons amb nou alè mentre gran part dels seus acòlits es descordaren la camisa que els estrenyia massa per fer el canvi de roba d'acord amb els usos de la nova temporada, endreçant bé l'armari.

Vingué la legalització dels partits polítics, la transformació monàrquica, les primeres eleccions generals després del cop d'estat feixista del 1936 i, just ara, fa vint-i-dos anys les eleccions municipals. És en aquestes conteses electorals quan la vida política es viu més a fons, quan la gent s'aplega o vota al voltant no tan sols de les idees, sinó també de les persones, del tarannà del poble. Per

això sorgeixen múltiples sorpreses: pobles petits amb vuit o nou candidatures, coalicions o partits invertebrats, estranys a la majoria, curiositats polítiques com candidatures exclusivament femenines, independentment de la ideologia de les components, en contraposició a les majoritàriament masculines, etc. Han hagut de passar unes quantes eleccions perquè les coses s'anessin posant a lloc, funcionant altra vegada la llei del pèndol. Del que sí hem d'estar contents i satisfets és de la normalització democràtica aconseguida en aquest darrer quart de segle.

Argentona visqué a la seva manera aquestes coses, però el que avui us fem arribar no és pas un debat polític, una anàlisi dels resultats electorals, una comprovació de les propostes programàtiques. Volem compartir, després d'aquests vint-i-dos anys —suficients per mirar-nos les coses amb perspectiva i sense susceptibilitats—: quines foren les vivències personals en la gestació de les candidatures presentades al poble, com es formà el primer ajuntament democràtic després de la dictadura franquista, com varen

posar-se d'acord les diferents persones per fer les llistes, amb quines pegues es trobaren, etc. Tot allò que per personal no surt als programes polítics però que és importantíssim

per tirar endavant qualsevol tasca i, ens agradi o no, dedicar-se a servir el poble a través de la seva gestió. Quan això és un acte voluntari, és molt important i cal agrair-ho, independentment del resultat de les actuacions, que per això hi ha unes eleccions al cap de quatre anys per aprovar o revocar el treball fet.

És per tots aquests raonaments que hem demanat a quatre persones vinculades a les tres candidatures que es presentaren, que ens ho expliquin planerament, convençuts que les seves opinions seran subjectives però claus per entendre aquesta parcel·la de la història local contemporània.

Volem compartir, després d'aquests

vint-i-dos anys, quines foren

les vivències personals

en la gestació de les candidatures

presentades al poble,

com es formà el primer ajuntament

democràtic després de

la dictadura franquista

PAPERERIA
RUIZ

Doctor Samsó, 6
Tel. 93 797 16 54
ARGENTONA

Taller Julián

ELECTRICITAT I MECÀNICA DE L'AUTOMÒBIL

Concessionari Oficial **FEMSA**

 Alarmes
Radiocassets
Posada al punt
Càrregues aire condicionat
Anàlisi de gasos
Mecànica en general

Enric Granados, 17 baix - Tel. 93 797 15 26 - ARGENTONA

FRANCESC LLADÓ TUBAU

les meves primeres eleccions

Trobo molt engrescadora la iniciativa de fer un escrit explicant com es gestaren i es visqueren les primeres eleccions municipals dintre de cada formació o candidatura municipal, en el període comprès entre l'any 1979-1983. En un primer

aquell temps. Ens preguntàvem com seríem reconeguts per la gent a qui es pretenia arribar, i quina seria la seva reacció. Tot era una incògnita.

Recordo amb molt d'èmfasi que l'any 1976 vàrem viure un esclat d'eufòria nacionalista en la celebració de la Diada de l'11 de

Setembre, molts dels que vam assistir als actes de Sant Boi ho fèrem amb certa prudència i mal-
fiança, ja que no enteníem com es podia passar d'una dictadura feixista a tolerar aquell esclat de nacionalisme. La veritat era que no ens ho podíem creure, o almenys per la meua part tenia els meus dubtes de la

sinceritat de l'autorització. Sorprenia la passivitat amb què érem observats; tots sabíem que la maquinària repressiva estava intacte. Mirant-ho per la part positiva, malgrat el risc, ens hi vàrem exposar i, sens dubte, va tenir lloc un acte de gran influència i confiança envers la gent que com jo mateix recelàvem del que vèiem. Penso que aquella concentració va ésser decisiva per a moltes de les coses que se succeïren després. Un any més tard, l'11 de setembre de 1977, el milió de catalans al Passeig de Gràcia de Barcelona acabà d'omplir l'atuell de l'eufòria.

Els esdeveniments que es van produir fins arribar a aquelles primeres eleccions municipals es-

taven passant per un període de transició que ens va portar una monarquia imposada i una constitució pactada. El resultat de tot això donava a entendre que el país caminava cap a la integració a aquella Europa normalitzada i democràtica a què tant aspiràvem arribar, amb aquest petit aval la gent de tot arreu, petits llogarets, pobles i ciutats es llançaren a unes eleccions municipals.

Malgrat que la majoria de la gent que ens movíem dintre de l'àmbit com a candidats a les eleccions municipals no teníem cap tipus ni d'experiència administrativa, ni el coneixement del sistema burocràtic dels ajuntaments, sabíem que havíem de conquerir les petites àrees de l'administració, donat que eren els llocs on es gestionaria el poder o la influència política en el futur.

Gairebé dues generacions, d'ençà de la Guerra Civil, havien estat silenciades per una dictadura que les havia abocat a la desorientació gairebé absoluta, al desconcert i a la mal-
fiança entre gent del mateix tarannà. Malgrat tot, més d'un va pecar de personalista, en el somni per assolir un canvi i l'oportunitat de portar-lo a terme, ens va donar la il·lusió i l'empena per la batalla, i també el seny per rectificar quan en vàrem tenir ocasió i la necessitat.

Els temps d'incertesa, el canviament de la llarga dictadura, els esdeveniments recents, tot això havien dotat a la majoria de vilatans i vilatanes un sentit de responsabilitat i maduresa que va ésser reflectit amb el resultat dels comicis.

Paret de la plaça de Vendre empaperada de cartells de les tres formacions que es presentaren a les eleccions municipals de 1979.

moment vaig defugir la invitació, però, davant la insistència, i amb una certa recança, vaig acceptar donar el meu punt de vista sobre uns fets que ja són història.

El meu propòsit és només escriure la meua visió personal i de com en el seu moment vaig viure els fets com a militant de base de Convergència Democràtica de Catalunya. Per parlar d'unes eleccions municipals com aquelles, tenint en compte que va ésser l'any 1936 quan s'havien celebrat les últimes, i que aquest tan llarg període fou per l'opressió dictatorial que vàrem viure, per donar una versió de com s'hi va arribar, cal situar-les en tot el context del moment i repassar els esdeveniments que es vivien en el país en

JOSEP RABASSA i MORÉ

la Candidatura d'argentonins independents (cai)

Tres o quatre amics convilatans em demanen que escrigui les meves vivències de les primeres eleccions municipals democràtiques. De primer antuvi, faig el ronsa, però davant la seva insistència, sucumbeixo a escriure alguns records d'aquells anys. Aquesta modesta col·laboració no pretén ser ideològica, ja que avui dia tothom té més o menys clara la seva postura política. Serà, doncs, un escrit breu, totalment anecdòtic. Almenys això és el que pretenc.

Primeres eleccions, el 1979, em vénen a veure tres amics per proposar-me si vull formar part d'una candidatura de caire independent, o sigui sense gent de partit polític, això sí, argentonina, per tal de contrarestar d'alguna manera l'eufòria dels que a nivell de carrer es veuen els "escollits" ja per endavant, en la imminent campanya electoral. Em sembla una idea plausible, com deia el Josep Pla, l'escriptor famós.

Jo sóc un individu nascut a Barcelona de pares argentonins i

PEP PADRÓS

resident a Arenys de Mar des dels 7 fins als 14 anys. O sigui, infantesa i adolescència entre Barcelona i Arenys de Mar. L'adolescència a Arenys la vaig fer un bon xic influït per un catalanisme sincer. A casa es llegia *La Humanitat* i algun dia el pare comprava *La Publicitat*. Em vaig quedar a Argentona sol amb el meu oncle Jaume Moré per ajudar-lo perquè ell era solter. Desconeixia en absolut la joventut local. Vaig fer, és clar, alguns amics aviat, però res més. De la guerra val més no parlar-ne, els que ja som "històrics" no ens han de descobrir res.

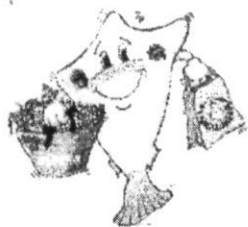
No vaig viure les "baralles" entre les dues corals ni vaig entendre mai de què anava la cosa, però es veu que es van crear dos pols oposats. Aquest preàmbul s'ha fet massa llarg, però crec que era necessari.

A les eleccions, hi van participar CiU, CUPA i CAI. No recordo ara exactament si ERC ja també estava organitzada i algun altre partit deixalla del Partido Único Franquista. Els mítings es feien a la plaça Nova amb xarangues pels altaveus. Els resultats del recompte de vots definitiu va ser: CAI (Candidatura d'Argentonins In-

Cinc dels sis regidors electes de la CAI.

D'esquerra a dreta:

Joan Mora, Esteve Canal, Joan Casabella, Josep Rabassa i Josep Ferrer. (Manca Francesc Enrich).

web: <http://go.fast.to/bacalla>
e-mail: blancacoll@yahoo.com

blanc a

- Bacallà
- Olives
- Embotits
- Formatges
- Conserves
- Llegums
- Fruits secs

Pl. Vendre P-4 ARGENTONA Tel: 93 756 00 02
Mercat Cerdanyola P-27 MATARÓ Tel: 607 62 22 75
Part.: Sant Narcís, 10 ARGENTONA Tel: 93 797 11 30

**Perruqueria
"PERE MACO"**
C/ Dr. Farrero, 2 - Tel. 756 08 60 - 08310 ARGENTONA

dependents): sis regidors, per una vintena de vots no en va treure set, coses de la Llei d'Hont; CUPA (Candidatura d'Unitat Popular d'Argenton): cinc regidors;

CiU: dos regidors, tot i que s'esperaven guanyar com tots, però de carter, o fàcilment. Per què CiU va treure aquests pobres resultats? No ho entenc encara, però l'enrabiada devia ésser de gran envergadura. La meua im-

pressió clara és que la CAI es va emportar la majoria que esperava CiU. La venjança fou terrible! Els "progres" de la CUPA, amb cinc regidors, es casen amb CiU, dos regidors, i els donen l'alcaldia. La CAI perd tot i ésser la candidatura més votada. Un pacte que molts argentonins dels que encara vivim no vam entendre perquè era contra natura.

Les conseqüències immediates: la candidatura "progre" es reparteix totes les regidories, tret de la de cultura que és per a CiU. Per tant, "tutti contenti". Empenyament total a la CAI, els moralment guanyadors de les primeres eleccions: eliminats! Es produeix la dimissió dels sis regidors elegits i dels dotze candidats de la llista electoral.

Així transcorren pràcticament sis mesos sense govern a Argenton perquè els de la CUPA i els de CiU, amb la "trampa legal", no tenen quòrum. No poden fer res, només seure a les cadires i anar-se mirant.

Tota la premsa de Catalunya i fins de fora es va fer eco dels cas. Molts articles varen coincidir en valorar que la dimissió en bloc de tota la candidatura era una forma legal contra l'atropellament sofert. Em sembla que *La Vanguardia* deia que "estas triquiñuelas legales" no havien de ser permeses, en clara referència a l'eliminació de la candidatura guanyadora.

La fi de la història va ser que Argenton es va quedar sense govern municipal. El dia de Sant Jordi, el conseller Ortínez ens convoca a la Generalitat a la sala del mateix nom. A la plaça de Sant Jaume, el president Tarradellas passa revista a una vintena de mossos d'esquadra dels que hi havia aleshores per fer bonic. Hi

anem els tres primers de la llista. Ortínez ens rep en el seu modest despatxet amb vistes a la plaça i ens recomana concisament: "Nois, sou independents, no teniu carnet de partit, jo tampoc no estic afiliat a cap, comprenc la valentia que heu tingut, però us recomano que torneu a l'ajuntament, ja procuraré convèncer-los, negocieu en la mesura del possible el vostre retorn. D'altra manera, després de mesos de no tenir govern a la vostra vila, la Conselleria de Governació haurà de recórrer a nomenar una Comissió gestora, cosa que acostuma a no funcionar bé."

Final de la història: la CAI torna a l'ajuntament. Les carteres o regidories de pes totes són per als "guanyadors". Seguint les recomanacions del Sr. Ortínez agafem el que ens donen a contracor: serveis, regència o conservació del Museu i no sé quina altra cosa. Vàrem anar a les eleccions amb tota la innocència, amb "el liri a la mà", la punyeteria estava enfront nostre.

AUTO-ESCOLA - ASSEGUANCES

RAMON REIXACH I MONER

Mataró, 1 - Tel. 93 797 00 50 - ARGENTONA

HIFI
VIDEO
T.V. COLOR
AIRE CONDICIONAT

MENAGE
DECORACIÓ
LLISTES NOCES
OBJECTE REGAL
MOBLES DE CUINA

ELECTRODOMESTICS

C/ Gran, 1B - Tel. 93 797 06 57 - 08310 ARGENTONA
e-mail: expertcastany@eresmas.com

CELLER
Josép Castañé

On podeu trobar bons formatges d'ovella, de cabra, de vaca... nacionals i estrangers. A més, al Celler Josep Castañé s'imparteixen

clases de tast de vins, caves i curssets-degustació de formatges.

Els dissabtes a la tarda, presentació i degustació de vins i formatges.

Sant Genís, 1 - ARGENTONA - Tel. 93 797 11 06 - E-mail: catavins@inicia.es

JOSEP LLADÓ i PASCUAL

aquell relleu municipal del 1979

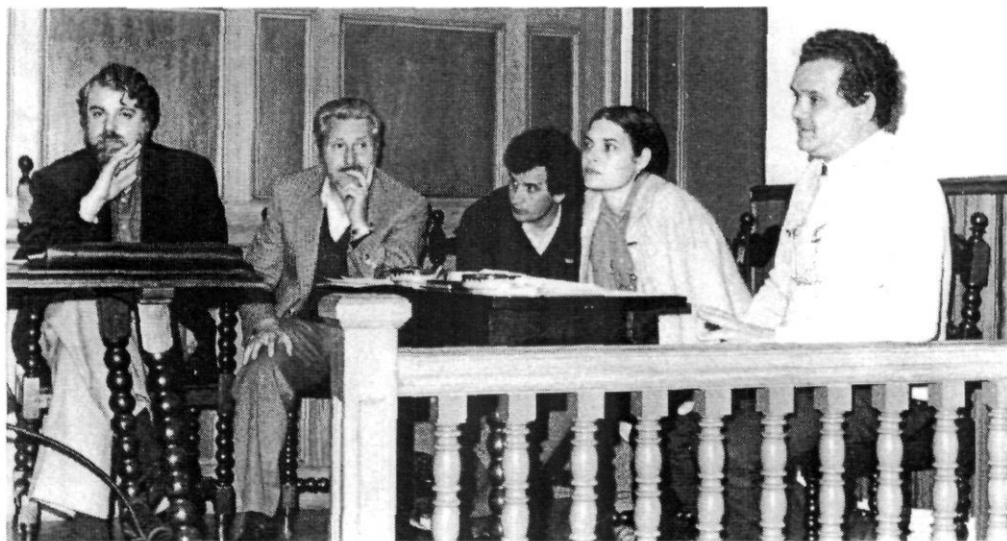
Si m'haguéssiu demanat un reportatge històric, objectiu, del relleu municipal de l'any 1979, que tancava la llarga etapa dels ajuntaments franquistes per a donar pas als democràtics, hagués estat una tasca relativament fàcil, ja que hi ha prou documentació per a recompondre aquell fet fil per randa. Però el que em demaneu és la impressió personal, subjectiva, d'uns fets esdevinguts vint-i-dos anys enrere, que no puc pas dir que s'hagin fet fonedissos en la meua memòria, però sí que —com sempre passa amb els records— m'arriben filtrats pel temps, imprecisos, mancats de l'emoçió, el neguit i la tensió amb què van ser viscuts. Potser millor que sigui així.

Puc dir, això sí, que vaig entrar al joc polític una mica desprevingut, amb el cor a la mà com si diguéssim, sense conèixer massa les estratagemes que alguns dels meus companys i molts dels meus adversaris havien tingut temps d'assajar durant el darrer temps del franquisme i la predemocràcia, promovent i participant en actes reivindicatius, de protesta, de sensibilització ciutadana, davant els problemes que tenia Argenton i el país en general, cosa que feia que tots quedessin etiquetats per la "gent d'ordre" de la vila amb l'etiqueta roja de "comunistes". Després, la democràcia ja es cuidà d'etiquetar cadascú amb el color que li corresponia.

Jo sempre havia actuat de franc tirador, intervenint al meu aire en la defensa de tot allò que considerava un bé per Argenton

i/o per a Catalunya, singularment pel que tocava a la nostra llengua, durant tants anys menystinguda, perseguida i marginada. Aquest catalanisme meu —que sempre havia estat més literari que polític, ho reconec— em portà a afiliar-me a Unió Democràtica de Catalunya

tica, sabia que feia un seguiment minuciós del fer i desfer del consistori municipal, i que assistia (únic assistent com a públic) a totes les sessions plenàries que podia. El considerava un home ben capacitat per a ocupar la presidència de l'ajuntament argentoní i

PEP PADRÓS

i, per aquest partit, a formar part de la llista electoral de Convergència i Unió en els primers comicis municipals.

Els d'Unió, llavors, érem quatre gats a Argenton i haguérem d'acceptar resignadament els llocs que els convergents ens assignaren a la llista. Amb tot, encara que costà Déu i ajut, vaig poder obtenir el segon lloc, quan pel pacte establert entre els dos partits, m'hagués correspost el tercer o el quart.

La candidatura de CiU anava encapçalada per Jordi Suari i Font. Amb en Jordi ens coneixíem de temps; havíem coincidit en alguna època del Llaç d'Amistat i havíem fet petar llargues xerrades. Coneixia el seu interès per la polí-

estava convençut que entre ell i jo havia d'existir una bona avenença.

Però aquest concepte que jo tenia d'en Jordi no era pas compartit per la majoria dels convilatans. Era d'aquells "etiquetats" dels que suara parlàvem i malgrat haver-se manifestat obertament convergent, encara era mirat de reüll per la gent de tendència dretana que el feia, a més, responsable del batibull hagut, feia poc, amb motiu de les eleccions presidencials del Llaç d'Amistat, que comportaren l'escissió d'una bona part de socis i cantaires. Aquest fet mermà sensiblement les seves possibilitats electorals ja que li creà, també, l'animadversió de molts argentonins de sensibilitat nacionalista.

Josep Lladó i Pascual
(a la dreta) en un ple
municipal de 1983, amb
Jaume Duran, Francesc
Enrich, Cipriano
Márquez i Montse Brugal.

Celebració d'un ple
municipal del Consistori
presidit per Jordi Suari.

Any 1983.

No obstant això, ens vèiem capaços d'afrontar dignament els comicis electorals. El nostre únic oposant era la Candidatura d'Unitat Popular (CUPA), encapçalada per Àngel Gómez, coalició de partits esquerrans que, donada la tendència històricament dretana de la vila, no havien de representar cap obstacle pel triomf de CiU; la nostra posició de centredreta i nacionalista creïem que havia de prevaler en l'electorat, per damunt de les antipaties personals.

ments franquistes— que venia a disputar-nos una part de l'electorat que consideràvem nostre. La gent de la CAI eren amics meus. Amb la majoria d'ells (Canal, Casabella, Ferrer...) havíem treballat junts en la junta del Centre Parroquial presidida per Joan Mora. Mora era un home enèrgic, pragmàtic i autoritari, que semblava fet exprés per manar, al qual, en el temps de la implantació d'Unió a Argenton, li havia suggerit més d'una vegada la conveniència d'afiliar-se al partit ja

que el considerava un bon element. Ell ho havia refusat sempre, adduint que no se sentia gens atret per la política. Per això em va sorprendre —desagradablement, és clar— veure'l encapçalant la llista dels nostres més directes adversaris.

Arribat el dia de les eleccions poguérem comprovar que els nostres temors eren prou fundats. El conservadorisme local es manifestava obertament donant la victòria a la CAI (1.223 vots), seguida per CUPA (1.112 vots) i CiU (585 vots). La derrota, si voleu previsible, no deixà d'afectar-nos intensament. És allò del "sí, però... qui sap!"; sempre brilla l'esperança abans d'obrir-se les urnes, però en el nostre cas va anar fent-se en el decurs de l'escrutini.

En no obtenir la CAI la majoria absoluta, nosaltres quedàvem com a partit frontissa i del nostre vot depenia que l'alcaldia anés a mans de Joan Mora o d'Àngel Gómez. Començà aleshores una

JOIERIA - RELLOTGERIA

LLIMONA

Piles, corretges
i petites reparacions al moment
Pressupostos sense compromís
Regals aniversari

Carrer Gran, 51 - Tel. 93 797 16 23 - ARGENTONA

Calçats Pilar

SABATERIA

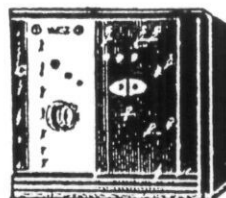
Home - Dona - Canalla i Esportiu

Anselm Clavé, 9 - Tel. 93 797 04 81 - ARGENTONA

Mossèn Cinto Verdager
cant. Dr. Samsó
Tel.: 93 797 12 49

Plaça de Vendre,
parada 3
Tel.: 93 797 03 62

SUPERNETEJA
EN SEC
ANT-CATIFES
PELL

CARRER GRAN, 23 - TEL. 797 07 03
ARGENTONA

curta però intensa etapa de negociacions amb la CUPA (amb la CAI gairebé no existiren; quedà ben clar de bones a primeres que entre ells i nosaltres era impossible una entesa) durant la qual sovintejaren els anònims escrits o telefònics, amenaces, i campanyes de desprestigi personal. Arribà a dir-se, fins i tot, que el Dr. Calvo (un altre dels etiquetats de roig) em tenia drogat per tal de poder dominar la meua voluntat.

Fou dolorós. Sempre he considerat els anònims com un acte de covardia i més encara per procedir, possiblement, de persones amb les que em considerava, sinó amic, almenys ben relacionat. I no em refereixo pas a cap dels catorze noms que figuraven a la llista de la CAI; conceixia bé a cadascun d'ells i els considerava prou dignes per no caure en aquesta baixesa. És molt difícil amagar la identitat en un poble en què tots ens coneixem.

Arribat el 19 d'abril, dia que havia de constituir-se el nou Ajuntament i nomenar alcalde, la casa de la vila era plena de gom a gom. A la novetat que representava per a molts el protocol democràtic que regula aquest acte, s'hi afegia la curiositat de veure per a qui serien els dos vots de CiU. Tothom intuïa que el vot d'en Suari aniria per a la candidatura esquerrana, que quedaria així empatada amb la CAI, depenent únicament i exclusivament del meu per decantar l'agulla de la balança en un sentit o un altre.

Després dels prolegòmens protocol·laris es passà a la votació. La CAI votà, naturalment, en Joan Mora, i els dos vots de CiU, els nostres, en contra del que molts pensaven foren per a Jordi Suari. La victòria, doncs, hauria sigut per Mora si no fos que, sorprenentment per a molts, la

CUPA en pes també votà Suari. No cal dir que aquesta renúncia de Gómez a la possibilitat de fer-se amb l'alcaldia fou fruit del pacte negociat prèviament —no sense inacabables discussions, ofertes i contraofertes— amb la candidatura esquerrana, a canvi, és clar, de fer-se amb les regidories més cobejades.

Jordi Suari, proclamat alcalde, manifesta la seva acceptació i pren possessió del càrrec prestant jurament davant la mesa d'edat, constituïda per Josep Rabassa i Montserrat Brugal, per ésser els regidors electes de major i menor edat, respectivament, i el secretari Sr. Bruno Massó. És en aquest moment quan es produeix la segona gran sorpresa de la jornada. Després que Rabassa fes lliurament a Suari de la vara, símbol d'autoritat, com a portaveu dels membres de la CAI manifesta que aquesta candidatura dimiteix globalment com a protesta pública pel resultat de l'elecció d'alcalde, en recaure aquest càrrec en el candidat de la llista menys votada. Hi hagueren uns instants de silenci a la sala; els rostres dels assistents reflectien l'estupefacció per tan insòlita i inesperada decisió; després es produiria un lleu murmurí que aniria creixent, creixent, fins a convertir-se en tumultuós xivarri. El secretari Sr. Massó s'imposa i diu que, al seu parer, els actes de constitució de l'Ajuntament i d'elecció d'alcalde tenen plena validesa i que, per tant, la dimissió i renúncia dels membres de la CAI haurien de seguir, en tot cas, el procediment aplicable legalment.

Un mes més tard els dimissionaris s'incorporaven als seus escons municipals i acceptaven els càrrecs que —sigui dit fent honor a la veritat— desenvoluparen dignament i responsable fins al final de la legislatura. Aquest és un fet in-

sòlit que, llastimosament, no s'ha tornat a repetir al nostre Consistori ni, que jo sàpiga, en cap altre de Catalunya. Hi hagué un gest de bona voluntat —o potser de perspicàcia política— per part de Suari, en oferir

a l'oposició la participació a les tasques de govern; però també fou una mostra, per part dels homes de la CAI, del seu interès per treballar en pro d'Argentona, acceptant la responsabilitat d'unes regidories i refusant el còmode paper de l'oposició a ultrança.

Vull dir, amb això, que aquell primer Ajuntament democràtic fou una bassa d'oli? Ben cert que no. Hi hagueren discrepàncies, enfrontaments, discussions i, fins i tot, en certa ocasió, un intent de moció de censura que resultà fallit. I no obstant això... Però no sóc pas jo qui ha de jutjar la tasca realitzada per aquell Consistori, ni la gestió de l'alcalde en particular. Per a mi en Suari resultà un excel·lent company i un hàbil polític que, malgrat les difícils circumstàncies en què hagué de governar, va saber portar a bon port la nau municipal en un mar d'aigües revoltes.

Això és tot el que puc dir-vos respecte al relleu municipal de l'any 1979; tot el que recordo d'uns dies viscuts intensament amb il·lusió, neguit, desencís, sorpresa, insomni, alegria i, sobretot, amb l'esperança d'una Argentona millor. Una experiència única, que no em sap gens greu d'haver viscut... però que per res del món no tornaria a repetir.

CiU començà una curta però intensa etapa de negociacions amb la CUPA (amb la CAI gairebé no existiren; quedà ben clar que entre ells i nosaltres era impossible una entesa) durant la qual sovintejaren els anònims escrits o telefònics, amenaces, i campanyes de desprestigi personal

Ma ROSA MASÓ la cupa (Candidatura d'unitat popular d'argentona)

Era l'any 1979 quan se'ns plantejà una situació nova per la immensa majoria del potencial cens votant en aquells moments a la nostra població: poder elegir democràticament el

un equip que fos prou ampli i representatiu, que aglutinés els esforços, il·lusions i que amb l'energia de tots poguéssim portar a la pràctica els desitjos d'una millora global del nostre poble, que força falta li feia.

Aquests grup de persones ja ens coneixíem de temps i no va costar gaire posar-nos d'acord en relació als objectius que tots teníem molts clars.

Vèiem que podíem treballar en equip i això ens esperonava i ens il·lusionava. La llista la componien divuit persones que podíem definir (segons afirmava a les pàgines de la revista *Llaç*) en una meitat que eren "polítics" i l'altra meitat, independents. La llista estava formada per:

- 1.- Àngel Gómez
- 2.- Jaume Duran
- 3.- Cipriano Márquez
- 4.- Montse Brugal
- 5.- Josep Famadas
- 6.- José Sánchez
- 7.- Rosa Masó
- 8.- Jaume Nicolau
- 9.- Amadeu Burguera

- 10- Pep Duran
- 11- Josep Arenas
- 12- Joan Grau
- 13- Pere Ros
- 14- Lluís Puig
- 15- Pep Masó
- 16- Sebastià Rius
- 17- Mingo Nieto
- 18- Manuel Sánchez.

Ideològicament tots caminàvem entorn a les orientacions de tendències progressistes amb un ventall prou ampli de representació en el món social, laboral i cultural. Era la candidatura que tenia més dones.

En aquelles primeres eleccions, que es van celebrar el 3 d'abril, es van presentar tres llistes: CDC-UDC, la CAI, i la CUPA, amb un cens de votants de 3.970 persones, de les quals només van anar a votar 2.926, les abstencions van ser de 1.018 i el vots en blanc, 26. Els resultats van ser: 585 vots per CDC-UDC; 1.112 per la CUPA i 1.223 per la CAI i presuposaven que: els dos primers de la llista de CDC-UDC, els cinc primers de la CUPA i els sis pri-

La CUPA, va fer públiques les raons del per què havia recolzat CDC-UDC per a l'elecció d'alcalde, que es podien sintetitzar dient que el més important era crear un equip de treball per entrar a l'Ajuntament i obtenir garanties de complir allò a què s'havia compromès durant la campanya

futur govern del nostre poble. Se celebraven les primeres eleccions democràtiques municipals. El resultat d'aquestes eleccions, guanyessin els que guanyessin, possibilitaria la substitució del govern presidit pel Sr. Joan Duran i Puig, que havia estat

l'últim alcalde des de l'any 1965.

Un grup de persones amb inquietuds, ganes de treballar i vinculades amb el teixit associatiu de la vila d'Argentona ens vam plantejar la possibilitat de formar

GIL PARÉS

CORREDOR D'ASSEGURANCES - IMMOBILIÀRIA

Carrer Gran, 52
Tel. 93 797 10 13
Fax 93 756 04 99
08310 Argentona

Miquel Biada, 68
Tel. 93 757 46 22
Fax 93 757 46 30
08302 Mataró

GA
gaap

Gabinet Arquitectura
Agustí Pageo

Agustí Pageo i Ballesta
arquitecte

Carrer Gran, 52
08310 ARGENTONA - Barcelona
Tel. 93 797 05 13 - Fax 93 797 05 13

PEP MADRÓS

Jordi Suari, alcalde,
flanquejat pels dos tinent
d'alcalde de CUPA,
Àngel Gómez
i Jaume Duran.

mers de la CAI entraven a formar part del Govern de l'Ajuntament. La pregunta va sorgir de forma directa. Qui serà l'alcalde? Cap de les tres candidatures havia aconseguit el nombre de vots emesos necessaris per a poder tenir l'alcaldia.

Els de la CUPA vam estar contents dels resultats aconseguits, però s'obria un temps de negociacions i discussions per arribar a consensuar qui seria l'alcalde. Després de llargues converses, confrontació de programes, acords i més acords (que no van ser fàcils) CUPA i CDC-UDC fan un pacte de govern i el dia 19 d'abril de 1979 va sortir proclamat alcalde en Jordi Suari. L'equip que va formar el nou Ajuntament,

doncs, fou el següent:

Alcalde: Jordi Suari

1r Tinent d'Alcalde i regidor d'Urbanisme: Àngel Gómez Alcàñiz

2n Tinent d'Alcalde i regidor d'Hisenda: Jaume Duran Oller

Regidor de Cultura: Josep Lladó i Pascual

Alcalde de barri del Cros: Cipriano Márquez

Regidor de Sanitat i Esports: Josep Famadas Soler

Regidora d'Ensenyament: Montse Brugal

La CUPA, amb la seva línia de clara informació, va fer públiques les raons del per què havia recolzat la candidatura de CDC-UDC per a l'elecció d'alcalde. Contactes difícils, difícils d'expli-

car en poques paraules, però que es podien sintetitzar dient que el més important era crear un equip de treball que pogués entrar a l'Ajuntament. Amb aquell pacte la CUPA podia obtenir garanties de poder complir allò a què s'havia compromès durant la campanya. Al mateix temps també obtenia la garantia de democràcia interna i externa de l'Ajuntament i el compromís de garantir la màxima informació als vilatans. Crèiem que el més important era crear un equip de treball dins l'Ajuntament, un equip que pogués garantir la democràcia i transparència. Almenys així ho pensàvem.

Dades extretes del full informatiu *A l'Agua i la revista Llaç*.

FERRETERIA

El Primer Clau

Carrer Les Parres, 22
Tel./Fax 93 756 16 57
Argentona

**Pa català
Entrepans
Coques**

Carrer Gran, 10 • Tel. 93 756 11 77 • ARGENTONA